

קול מוכר מעיר אותי משינה עמוקה בצעקות: "עמיחי! תעזור לי!"

"מה כבר קרה הפעם..", מלמלתי לעצמי מתוך השמיכה, ובחיים לא הייתי מנחש את התשובה שתגיע:

"אxx ניסה לשרוף אותי חי בתוך האוהל שלי", הוא אמר לי בטון רגיל יחסית, כאילו וסיפר לי עכשיו ששכח את הסיגריות שלו אצל גרושתו.

אילצתי אותו לחזור עוד כמה פעמים על המשפט האחרון עד שהאמנתי, שאשכרה השכן שלו כמעט ושרף אותו חי בתוך האוהל שלו עכשיו.

"אני ישן בתוך האוהל שלי", הוא חוזר בפעם בשלישית, "ופתאום אני רואה להבות מכל פינות האוהל שלי מתחילות לבעור".

"ומה עשית?!", התחלתי להתעורר כבר רק מהסקרנות.

"יצאתי דרך האש והתחלתי לכבות את האש עם הרגליים והידיים".

במזל הוא הגיב מהר ויצא רק עם כוויית קלות בידיים וברגליים.

"ואיך אתה יודע שזה הוא?", ניסיתי לברר עוד קצת פרטים בזמן שאני מצליח בקושי רב להשיל מעלי את השמיכה סופית.

"איך שיצאתי לכבות את האש, ראיתי אותו משחק עם המצית על פינות האוהל שלי", אני מסתכל עליו וקולט שהוא די מופתע המום ממה שקרה לו בדיוק כמוני.

"והוא אמר משהו להגנתו?"

"הוא אמר שהוא יפצה אותי, הלך רגע לסוכה שלו, והביא לי אופניים מתנה".

"אז קיבלת אופניים? תתחדש, מזל טוב!" הוא עדיין היה מבוהל, זמן רע להתלוצצויות.

"זה האופניים שלי. הוא הביא לי את האופניים החשמליות שנגנבו ממני לפני שלושה חודשים. זה היה כל הזמן אצלו בסוכה. הוא גנב אותם".

"מה אתה אומררר", נדהמתי מההתפתחות הדרמטית בעלילה, "האופניים שלך היו אצלו כל הזמן הזה?!"

"כן".

"למה שיעשה לך דבר שכזה?"

"הוא אמר משהו על זה שהוא רוצה למות וחושב שאני האיש המתאים להרוג אותו".

שמתי על עצמי ג'ינס ועוד כמה דברים ויצאתי איתו להתעמת עם השכן שלו, שלמרבה המזרות שבסיפור, עד לרגע זה היה ביחסים מצוינים עם שנינו, ובחיים לא היינו מעלים על דעתנו שיעשה לאחד מאיתנו דבר שכזה, על אף שבחודש האחרון כבר העיף בקבוקים על שני חברים אחרים כשהיה שיכור. זה מין קטע כזה שלו, ושל עוד כמה אלכוהוליסטים שנחשפתי אליהם בתקופה שאני כאן – לשתות חצי בקבוק או יותר, להתחיל להתפרע ולחפש עם מי לריב, ולפעמים גם להתעורר למחרת ולשאול "מה עשיתי?" לצורך בקרת נזקים ובמקרה הצורך גם לבקש סליחה. לפחות לגבי אותו השכן שלו, עד היום היינו מהצד שמסביר לו מה הוא עשה לאחרים.

מצאנו אותו עומד ליד האוהל השרוף. הוא אמר להגנתו שזה היה בטעות והתנצל. ריח האלכוהול נדף למרחק. היה ברור שהוא שיכור ובקושי מודע למה שעשה, או למה שאומר כרגע. הוא היה נראה בשוק מעצמו בדיוק כמונו. אין כאן עניין של נקמה, או מריבה, או כלום. רק בנאדם אחד בדיכאון ושיכור קצת יותר מדי. אין יותר מדי מה לעשות בנדון. רק לחזור לישון ולקוות להתעורר שלם בבוקר.

תקוע.

מדי פעם אני מוצא את הזמן והמוזה לשאול את עצמי: מה כל כך דפוק אצלי?

למה אני עדיין כאן? איך זה שעוד לא הצלחתי לצאת מכאן לדירה נורמלית?

איך אנשים עם חובות של חצי מיליון ויותר נוסעים על רכב חדש וגרים בבית עם ארבע קירות ותקרה מבטון, ואני עם שאריות חוב של פחות משלושים אלף שקל עדיין נוסע על אופניים דרדל'ה במאתיים שקל וגר באוהל עם עכבישים, עכברים ויתושים משוכללים שנראים כאילו ויצאו מאיזו סיירת עוקץ איראנית?

ואני עוד עם אישור זכאות ל"סיוע" של 1,170 ש"ח! מה, אני עד כדי כך דפוק?!

"סיוע" שבתיאוריה כבר קיבלתי לפני חודשיים, אבל במעשי משום מה עדיין לא הצלחתי לממש אותו - בעיקר בגלל שהשיכון והרווחה מערימים כל כך הרבה מכשולים בדרך, רק כדי שתמשיך להישאר תקוע. כמו למשל: הדרישה המוזרה של השיכון לקבל תצלום פנקס צ'קים או תדפיס תנועות מהבנק של בעל הדירה (מי מכיר בעל דירה בישראל שיהיה מוכן לתת לכם תצלום של פנקס צ'קים שלו?! או כל תדפיס בנקאי אחר? אולי הם רוצים גם שבעל הדירה יעביר להם תלושי משכורת ותעודת יושר?!) - דרישה שהיא מיותרת לחלוטין, מאחר שגם ככה, עוד לפני קבלת הסיוע, נציגה מטעם משרד הרווחה צריכה לראות את החוזה שכירות חתום עם תצלום ת.ז של בעל הדירה ולאשר אותו, ואחר כך עוד נציגה אחרת מטעם הרווחה צריכה גם לבוא לדירה ולבדוק שהכל כשר וכדין.

ככה שבכל מקרה, המצב כיום הוא שבשביל להצליח לממש את אותו "סיוע", אתה צריך להיות במצב די טוב שכבר לא כל כך תצטרך סיוע. כלומר, צריך שיהיה לך את הכסף לחודש שכירות הראשון + צ'ק בנקאי או מזומן כעירבון שיופקד אצל בעל הדירה וישמר אצלו עד תום החוזה + ערבויות + 12 צ'קים קדימה, ורק לאחר מספר שבועות של בירוקרטיה ושהייה בדירה - רק אז אולי תתחיל לקבל את הסיוע. בקיצור, מי שיכול לעמוד בתנאים הנ"ל, כבר לא כל כך צריך סיוע.

אז לא נותר לי אלא להאמין שכל הבירוקרטיה בדרך לקבלת הסיוע נועדה רק על מנת שלא תצליח לממש את אותו. כמו כל קצבה מביטוח לאומי - המדינה תעשה הכל כדי להשאיר את הכסף אצלה, גם אם עמדת בכל הקריטריונים והוכח כבר שמגיע לך.

ואם תגידו שזה בסדר, כי גם ככה לא מגיע לי סיוע מהמדינה, אני אזרום אתכם בכיף. אתם צודקים,

הייתי עצמאי, היו לי ארבעה עסקים בעברי, פרנסתי עשרות עובדים אי שם בעשור הקודם היותר מוצלח שלי, ונפלתי. ומה לעשות שלעצמאים בישראל אין רשת בטחון - לא מקבלים דמי אבטלה, או כל עזרה אחרת לשיקום מקצועי, כלכלי או נפשי ליום שאחרי ההתרסקות. ולמה שאר האזרחים במדינה צריכים לשלם לעצמאי שכשל? תהיה שכיר ותקבל במידת הצורך הבטחת הכנסה ושאר תנאים משופרים מביטוח לאומי כמו רוב העם. אנחנו אשמים שפתחת עסקים ונכנסת לחובות? בעיה שלך, תתמודד.

אם זאת המחשבה שעברה לכם בראש – אני מוכן לקבל את כל הטענות שלכם ולהמשיך לחיות באוהל עוד הרבה זמן. אבל אני מניח שרובכם ודאי שמו לב שאני קצת חריג לנוף דיירי המאהל. אני מייצג אולי שני אחוז מ"קהילת ההומלסים בישראל". אז מה עם אנשים שתקועים ברחוב בגלל פגיעה ואובדן כושר עבודה? להם גם לא מגיע? מה עם אנשים בני 60 פלוס שאף אחד כבר לא רוצה לקחת אותם לעבודה והמדינה זנחה אותם? למה הם צריכים להיות חשופים לכל פגעי מזג האוויר והאלימות שקיימת ברחוב? ואם כבר המדינה החליטה על קריטריונים לקבלת סיוע לאוכלוסיה מסוימת – אז למה שיהיה כמעט בלתי אפשרי לממש את אותו סיוע?

פתרון פשוט להעברת הומלסים לדירות

את הפתרון למצב כבר הצענו לעירייה, דרך פגישות עם נציגים של מר"צ וש"ס שיושבים במועצת העיר (זהבה גלאון, גבי לסקי / אריה דרעי, נתן אלנתן):

במקום לתת לכל דייר רחוב בנפרד את אותו "סיוע" בדמות תלוש/אישור/כל נייר חסר ערך אחר שהוא גם ככה לא יוכל לממש, צריך להשאיר את הכסף במשרד השיכון, במדינה. ושהשיכון ישכור בעצמו דירות חדר / קומות שלמות שבהם יגורו אותם זכאים שצלחו את הקריטריונים. ככה גם הכסף נשאר במדינה ואין חשש לקומבינות וחוזי שכירות מזויפים, וגם הומלס שקיבל כבר זכאות לסיוע יוכל באמת לצאת מהרחוב לדירה. והנה פתרנו ברגע את מחסום הערביות והצ'קים והביטחונות שאין ל-98% מההומלסים דרך להשיג.

ואת אותן דירות רצוי לפזר כמובן בכל רחבי הארץ, בכדי שלא ליצור "בניין הומלסים" או שכונות מצוקה חדשות. וזהו, פשוט פשוט פשוט. ומה איתי? מי, אני?!

אני דפוק, עזבו. מזוכיסט. מקרה אחר לגמרי.